

ת"פ 23757/01 - מדינת ישראל נגד סבטלנה גילמן, גilmann מוניות בע"מ, שמרי העיר בע"מ

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 23757-01-14 מדינת ישראל נ' גילמן ואח'

בפני כב' השופט שמואל הרבסט
בענין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. סבטלנה גילמן
2. גילמן מוניות בע"מ
3. שמרי העיר בע"מ (نمתקה)

הנאשמים

זכור דין

כמפורט בכתב האישום אשר בעובdotio הורשעה הנאשםת 1 במסגרתו של הסדר טיעון אך ללא הסכמה עונשית, נרשמה הנאשםת כ"עוסק מורשה" בשל הייתה מנהלת חברותות (בשנת 2004), וכן כעוסקת בתחום המוניות (בשנת 2011).

במהלך פעילותה בין השנים 2010-2011 במסגרת של נאשםת 2 (חברת מוניות גילמן בע"מ), דרשה הנאשםת היישוב בלו על סולר, וזאת על פי חוק הבלו על דלק, תש"ח - 1958 (להלן: "חוק הבלו"). דרישת ההישוב בוצעה כאשר הסולר בינו נתבקשה לא שימוש המונית בעסקה של הנאשםת, אלא של חברת (חברת א.א. מוקד מוניות גבעת שאול בע"מ), והכל בנגד חוק הבלו. דרישת ההישוב עמדה על 770,982 ₪.

נסף על כל אלו, במהלך שנים אלו (2011-2010) הגישה הנאשםת דוחות תקופתיים למע"מ, אשר בהם הושמו חלק מהעסקאות אותן ביצעה במהלך עסקיה, וזאת על מנת לחמוק מתשלום מס ערך נוסף בסך כולל של 80,057 ₪.

הנאשםת, כאמור, הודתה במיחס לה והורשעה בעבירות של מסירת דוחות הכלולים ידיעות כוזבות במטרה להתחמק מתשלום מס, וכל זאת על פי סעיפים 117(א)(3) לחוק מס ער"מ מוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: "חוק"), וכן על הוראה מהוראות חוק הבלו, עבירה לפי סעיף 26(א) יחד עם סעיף 9 לחוק הבלו, וכן סעיף 3(ג) לצו בעניינו.

טעוני הצדדים

עמוד 1

ב"כ המאשימה, גרסה בטיעוניה כי מדובר בעבירה חמורה המשתייכת למשפחת עבירות המס אשר מסבה לאוצר המדינה נזק רב. הערך המוגן הוא, אם כן, תשלום שווה והוגן של מס ערך נוסף עבור עסקאות אמת. הנאשמה פגעה קשות בערך זה, ועליה לחת את הדיון על כך.

לטעמה של המאשימה, העבירות בוצעו בתיקום. הנאשמה היה שותף ל"מערכת" של דרישת היישוב עבור הבלו, וכן הגשת דוחות כזבים למע"מ, אך שבחות המס ירדה עד מזד.

סדרת מעשים זאת תהלום שני מתחמי ענישה.

האחד, בגין "איושומי הבלו", צריך שיימוד על **4-18** חודשים מאסר בפועל ממש, מאסר מותנה וקנס שיימוד על **30,000-70,000 ₪**.

השני, בשל הדוחות התקופתיים הכוונים, צריך שיימוד על **6-3** חודשים מאסר בפועל, מאסר מותנה, וקנס שיימוד על **5-10%** מסcum החדש שנגרע מקופת המדינה.

ולאור נסיבותה האישיות המורכבות של הנאשמה כפי שיפורטו להן, גילה, עברה הפלילי הנקי ומעורבותה בbijouterie העבירות המתוארכות, הרי שהעונש המתאים צריך שיימוד על **שנת מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 50,000 ₪**.

מנגד, טען **הסניגור الملומד** כי הנאשמת אכן מעדת, אך יש להסתכל במעשה על רקע מצבה הכלכלי והאישי הסביר והמורכב.

הליך אזרחי שהתנהל כנגד הנאשמת בסוגיות הקשורות לתיק דן, הביא את הנאשمة עד כדי מכירת דירתה על מנת לשלם את הסכום שהושת עלייה, כאשר תוך כדי כך, בעלה פוטר מעבודתו ואינו מצליח למצוא עבודה אחרת. אמה של הנאשמת הייתה כל משפחתה בישראל, נרצחה במהלך התאבדות בשנת 2002, עובדה הצריכה להביא להתחשבות בה, במשפחה ובמצבה ולגוזר עליו עונש של מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, ולא עונש של מאסר בפועל.

שירות המבחן בתקיריו מלמדנו כי הנאשמת עלתה לישראל בעת היוותה בת 19 שנים יחד עם אמה. אביה ואמה התגרשו לפני שנים רבות, וקשריה של הנאשمت עם אביה הינט דלים ביותר.

אמה של הנאשמת, אשר היוותה את משענתה היחידה בעולם, נהרגה בפיגוע בשנת 2002 בעת היוות הנאשمة בת 27 שנים. מותה גרם לנאשמת קשיים רבים הколоלים חרדות ובעיות نفسיות שונות.

הנאשמת, אך לדבריו קצינת המבחן, מביעה חרטה על מעשה נוטל אחריות בוגנים, תוך שהיא תולה את ביצועם בקשיים כלכליים בהם הייתה נתונה ובקשהה לסרב לבקשתם של אחרים.

לדברי קצינת המבחן מדווח בנאשמה המנהלת אורח חיים נורטיבי, מגלה יציבות תעסוקתית ומפרנסת את משפחתה. עובדה זו, יחד עם האחריות אותה היא נוטלת על מעשה, ביטוי החרטה שגילהה, יש בהם כדי לנבא סיכוי גבוהה לשיקומה. נכון כל אלו, ממליצה קצינת המבחן על ענישה הכלולה מסר שירות בעבודות שירות וקנס, אשר יתאים למצבה הכלכלי.

נאשמה בדברה الآخرן, הביעה חריטה על מעשה וביקשה את רחמי בית המשפט בעת גזירת דין, אם לא עבורה, אזי עבור ילדיה.

דין והכרעה

על המס במדינת ישראל הינו על אמית, פשטוטו כמשמעותו.

כפי שהועל מונח ומהודק על צואරה של הבעמה בעת שהיא עבדת, כך גם על המס רובץ על צוארי הציבור העובד והיצרני. הוא מוטל על הצואר בכבדות, וכל תזוזה לצד זה או אחר מזכיר את קיומו של על זה. נחמתו של העובד היא, כי כספי המס משמשים למטרות ציבוריות טובות וחוויות שיש לקדם, ועל כן הוא מקבל באהבה את קיומה של חבות המיסים במדינה.

נחמה נוספת של העובד הינה השווון בנטול המס. העובד מודיע יודע כי כל העובדים כפופים לחבות מס זו, ועל כן משאו של העובד הופך קל יותר וסביר יותר.

העלמת ההכנסות החיבות במס, יש בה כדי למוסט סדר חברתי זה.

לו ידע העובד, כי הנטול הכבד מוטל רק על כתפיו, הרי שימושו של נטול זה יהפרק כבד יותר יותר, הן מבחינת ההרגשה והן מבחינה אריתמטית. הנוסחה פשוטה היא עד מאי, ככל שחלק גדול יותר מן האוכלוסייה העובדת והחובת במס ישולם, הרי ששיעור המס יLOUR ויפחת.

יתירה מזאת.

מדובר בעבירה שקל מאי לבצעה, וניתן לעבירה במחדר בלבד. שילוב זה של רוח כלכלי רב מחד, וקלות הביצוע מאידך, מחיב ענישה מוחשית וקשה, למען תדע סביבתו העובדת של העבריין כי על אף שהעבירה קלה לביצוע, הרי שסיכון רב בצדיה בשל העונש המחרמיר הנוצר בגין עבירות אלו.

במקרה דנן, מדובר בעבירה מתמשכת ולא במעידה עברינית חד פעםית, אלא בביצוע עיקבי של עבירות מע"מ בהיקף כספי שאינו מן הנמנוכים. הנאשמה עשתה בספרי החשבונות כבשלה, הן בעניין היישבעו הבלוי והן בעניין הדוחות המע"מ.

לאור הערך המוגן כפי שפורט לעיל, הפסיכה הנוגאת ונסיבותיה של העבירות המוחסנות לה, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם עברו כל אחד מסוגי העבירות (הגשת דוחות כזבים ועבירות על פי חוק הבלו) צריך שינוי בין **ששה חודשים מאסר שירות בעבודות שירות ל- 24 חודשים מאסר בפועל ממש**.

עד כאן - "המעשה", ומכאן ואילך - "העשה".

העונש המתאים

השאלה העומדת לפתח בתיק זה היא האם מעשה של הנואשת "עברו את הגבול" שבין עונש בדמות עבודות שירות, לבין עונש מאסר בפועל לריצוי ממש, שהוא מוחשי יותר, פוגעני יותר וקולו ההרטעתי נשמע למרחקים גדולים יותר.

לא אחד כי התלבבות זו קשה היא ולא פשוטה.

הנאשת, ילידת שנת 1976, בת 39 שנים כיום, ובת 35 שנים בעת בה החלה ביצוען של העבירות אשר ביצעון הודמה. עברה נקי ונוטל הרשותות קודות.

כיום, היא נשואה ואם לשני ילדים בגילאי 8 ו-15 שנים.

ענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל תגע בנואשת, אף במשפחה, ועל כן, לטעמי, אין מחלוקת.

מדובר בנואשת אשר חייה אינם קלים, בלשון המעטה.

אימה, שהייתה עוגן יחיד ובלעדיו לחיה נגדעה ממנה בפיגוע שאירע בקו 20 בירושלים בשנת 2002. הנואשת, אם צעירה באותה הימים נאלצה להתמודד עם השכל בלבד ולא קרוב משפחה נוספת למעט בעלה.

הנאשת עצמה, בעקבות הטלטלות שליו אט חייה, נקלעה למצוקה כלכלית ונפשית קשה אשר בעקבותיה פוטר בעלה מעובdotו והם נותרו ללא מקור פרנסה. פיטוריו של הבעל נבעו מחששה של הנואשת להשתמש בתחום הציבורית בשל הפיגוע שתואר לעיל, ועל כן הוא נאלץ להיעדר מעובdotו ולהסעה למקום אחד למשנהו.

בעקבות ההליך האזרחי שנוהל בתיק דן, נדרשה הנואשת לשלם סך של כמיילון ל'ן, אשר הביאו למכירת דירתה, ולפתיחתם של שלושים תיקי הוצאה לפועל נגדה ונגד בעלה בסך כולל של למעלה ממיילון ל'ן.

הדרדרות זו הביאה לפתחו של משבב נפשי, אשר בא לידי ביטוי בהתקפי חרדה המציגים אותה ליטול תרופות על בסיס קבוע יומי.

הנאשת אף לא נשאה כל רוח מעברותיה, ככל שעולה מעדותו של חמזה עמירה שהיא, ככל הנראה, מי ש"הפעיל"

את הנאשמה בביצוע המעשים המוחשיים לה.

יצוין עוד כי מאז ביצוען של העבירות החלפו להם כארבע שנים, וכORBIS האישום הוגש כמעט כארבע שנים לאחר ביצוען. ולוואי שניתן היה לומר כי הנאשמה מודל 2010 שונה מהנאשמה מודל 2014, אך לא כך הוא. צורתיה נשארו אותן הצרות, בעיותה נותרו אותן בעיות, ובעה עדין מובטל ואין עובד.

נסיבות האישיות של הנאשמה הוסיףו להיות קשות בשנים אלו, על אף שהיא עצמה מועסקת במשרדו של יו"ץ מס' ומשתכרת כ- 5,000 ₪ בחודש.

קצינית המבחן ממליצה, כי העונש הראו, על מנת שהנאשمة לא תידרדר לתהומות העבריינות והדיכאון, הוא עונש של עבודות שירות, יחד עם מאסר מוותנה וקנס מותאם.

סבירוני, כי בסופו של יומם, יש לשקל את השפעתו של העונש לא רק על הנאשمة אלא גם על משפחתה. עונש אמור להיות כאב אך לא הורס, מלמד אך לא משפיל, מחניך אך לא מחריב.

טרם שליחתה של הנאשمة לבית האסורים יש להבהיר אל ספסל הנאשמים ולראות בו לא רק את הנאשمة אלא גם את ילדיה ובעה. מאסר בפועל כדרישתה של המאשימה יגע בנאשמת באופן בלתי מידתי, וכיה במשפחתה באופן בלתי הפיך.

גמול הינו שיקול מרכזי בענישה.

כך קבע החוקיק, וכך אנו נהגים. אולם, הגמול צריך שהוא מכון לפני העבריין. לא כלפי משפחתו, לא כלפי ילדיו ולא כלפי קרוביו.

פגעה צזו או אחרת ב"מעגלים" האופפים את הנאשם תמיד תהיה, אולם יש לבחון את חזוקו של הרובד שנפגע ואת עצמת המכה.

במקרה דנן, הרובד שנפגע הוא ילדי הנאשמת. במצב רגיל ניתן לומר כי המשפחה המורחבת תשמש לעת מצוא כעוגן לנאשמת ולশכמתה, אולם במקרה דנן המשפחה המורחבת הכוללת את אם הנאשמת אינה היא עצמה לישראל אינה קיימת עוד, ואין, אם כן, מקלט לעת צרה.

הדילמה, אם כן, מתוארת בלשונו של שופט בית המשפט העליון ג. סולברג - "להחמיר או להכמיר?"

לטעמי, מכל השיקולים שציינתי לעיל עולה ובקעת התשובה - להכמיר!

בשל כל אלו, סברתי כי העונש המתאים מצוי בחלוקת **התחתון** של מתחם העונשה ההולם, וכן, לטעמי, יש לאזנו בקנס גבוה ומשמעותי,-caretו לעבירה כלכלית, ועל מנת לשמור את הרכבתה הנוצרת בעבירות אלו, כמפורט לעיל. על כל אלו נסיף, כי המחדלים האזרחיים לא הוסרו, וכנראה שגם לא יוסרו לעולם.

לאחר שבחןתי את נסיבותה של הנאשמה, גילה, עברו הפלילי הנקי ונטול הרשעות, נסיבותה האישיות ושאר הנתונים שפורטו לעיל, הריני גוזר על הנאשמה 3 את אלו:

1. **שיםה (6) חודשי מאסר שיירצטו בעבודות שירות על פי חוות דעתו של הממונה שהוגשה בתיק דין, ובכפוף לה. הממונה על עבודות השירות יעדכן את מועד תחילת ביצוע העבודות, אולם ריצו' עבודות השירות לא יחול לפני יום 15.7.1.**

2. **שיםה (6) חודשי מאסר אשר לא יירצטו, אלא אם תעבור הנאשמה על העבירות בהן הורשעה או כל עבירה המוזכרת בסעיף 117 לחוק מס ערך נוסף, התשל"ז- 1975 תוך שלוש שנים מהיום.**

3. **קנס בסך 25,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם עד ליום ב- 50 תשלוםמים שווים ורצופים אשר ישולם החל מיום 15.10.1 ומשם ואילך בכל 1 חודשים.**

לא ישולם אחד מן התשלומים, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי, והנאשמה תיאסר.

נאשםת 2

קנס בסך 100 ₪ ישולם עד ליום 15.6.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשע"ה, 14 אפריל 2015, בנסיבות הצדדים.